

1. Bölüm

T AİLESİ

Ne olduysa o gün akşama doğru oldu. Her şey yolunda giderken görünmez bir şemsiye ters dönüverdi sanki. Gökyüzü önce yavaş yavaş, sonra da gittikçe artan bir hızla kararmaya başladı. Dağların arkasından birdenbire çıkan bulutlar güzelim kente öyle bir saldırdılar ki, göz açıp kapayıncaya değin ortalık simsiyah kesildi. İnsanlar ne oluyoruz dercesine birbirlerinin yüzüne baktılar uzun uzun. Ardından da birer ikişer gökyüzüne çevirdiler bakışlarını.

Bildik bir yığılma değildi çünkü bu. Sokaktaki çöpleri, balkondaki çamaşırları, dükkânların önündeki gölgelikleri allak bullak eden rüzgâr, saatler ilerledikçe adamakıllı sertleşmeye başlamıştı. Bulutlar kentin üstünde birbirlerinin içine geçiyor, sonra da bir daha ayrılmayacakmış gibi güzelce kenetleniyorlardı. Ağaçların arasında gezinen tuhaf uğultu, kulakları tırmalayan metalik

gıcırtilar ve martıların acı dolu çığlıkları yaklaşan felaketin habercisi gibiydi.

Bir süreden beri değişik bir ürperti dolaşır olmuştu kentin bütün alanlarında. Herkesin içinde benzer kuşukular:

“Bir şeyler olacak ama ne?”

“Böylesi de görülmedi hiç. ”

“Bu kadar kararmanın bir nedeni vardır mutlaka. Dur bakalım, neler gelecek başımıza?”

Yalnız insanlar mı? Değil elbette. Sokaklarda gezinen hayvanları da bir telaş kaplamıştı. Kediler çalı diplerinde dolaşmaktan vazgeçip kendilerine daha güvenli bir yer aramaya başladılar. Başiboş köpekler ve evsiz barksız kuşlar da öyle. Yıkık evlerin kuytu boşluklarına, kocaman arabaların altlarına, ağaçların ıssız dallarına sığındılar. Bulutlar kabarıp biriktikçe her birinin içinde uyarı zilleri çalıyordu:

“Bana bak, bir an önce sağlam bir yer seç kendine. Yoksa bu gece çok rezil olursun, ona göre.”

Yüksekliğiyle insanın başını döndüren iş hanlarının birinde, kırk yaşlarında bir adam işini gücünü bırakmış, pencereden dışarıya bakıyordu sürekli. On dakikadır neredeyse hiç kımıldamıyor, yalnızca yoldaki savruntuyu seyrediyordu. Gittikçe boğazı daha çok kuruyor, gözleri iyice kısılıyordu. Adamın adı Tolga Tozan’dı. Becerikli bir elektrik mühendisiydi aslında. Ama bugün ona da bir

şeyler olmuştu ve işyerindeki odasının sokağa bakan penceresinden ayrılamıyordu bir türlü. Dakikalar ilerledikçe bir an önce eve gitmesinde yarar olduğunu düşünmeye başladı. İçgüdüleri hayvanlar kadar güçlü olmasa da, şu dünyada kazandığı deneyimlerin kendisine doğru yolu göstereceğine inanıyordu. Öyleyse hemen eve gitmeliydi, hiç gecikmeden, şimdi... Hele biraz sonra yaşanacak olan o trafik sıkışıklığı yok mu, aman Allahım, orasını aklına bile getirmek istemiyordu.

“İşin yoksa saatlerce arabanın içinde otur artık. Egzoz dumanlarının, motor hırıltılarının arasında adım adım ilerle.”

Tolga Tozan yerinden birdenbire kalktı. Apar topar birkaç dosya attı çantasına. Belki evde bakarım diye düşünüyordu, ama böyle bir şey yapamayacağını da adı gibi biliyordu. Ne zaman eve iş götürse mutlaka bir terslik olur, çantasını açmaya bile fırsat bulamazdı.

“Dur bakalım,” diye mırıldandı kendi kendine “belki bu kez şeytanın bacağına kırarız.”

Paltosunu alıp odasından çıktı. Yanında çalışan delikanlıların ikisi de şaşkın bakışlarla baktılar yüzüne. Tolga Tozan bir yandan paltosunu sırtına geçirirken bir yandan da kaşlarını kaldırarak konuşmaya başladı:

“Hadi, siz de erken çıkın bugün. Bir terslik var havada. İçimden bir ses, olağanüstü bir şeyin yaklaştığını söylüyor. Oyalanmayın fazla.” Cüzdanından çıkardığı parayı masanın üstüne bıraktı. “Alın şunu, bir taksiye

binip gidin. Sağa sola takılmak yok ama, doğru evinize...
Duydunuz mu?"

Gençler olup biteni anlamaya çalışırken Tolga Tozan merdivenlerden inmeye başlamıştı bile. Tak tak, tak tuk, tak tık, tık tık... Gittikçe azalan ayak sesleri...

"Ne oldu buna?" dedi gençlerden biri.

"Bilmem. Ara sıra böyle şeyler yapar. Sabaha kadar düzeler, boş ver."

* * *

Tolga Tozan arabasına biner binmez radyonun düğmesine dokundu. Hava durumunu anlatan bir istasyon aradı bir süre, bulamadı. Bas bas bağırarak sunucuların ve telefonda onlara laf yetiştirmeye çalışan dinleyicilerin cırlak seslerinden başka bir şey yoktu ortalıkta. Hoşuna gidebilecek bir ezgi bulur bulmaz da bastı gaza. Otoparktan çıkarken göz ucuyla saatine baktı: 15.44

"İyi," dedi, "yarım saat sonra evdeyim."

Düşündüğü gibi de oldu gerçekten. Yollar fazla kalabalık olmadığı için evine zamanında geldi. Apartmanın giriş kapısına doğru yürürken gökten ilk damlaların düşmeye başladığını fark etti. Kaldırımlarda siyah lekeler oluşuyordu art arda. Bir yandan da minik tıptırtılar... Ensesini yalayıp geçen soğuk esinti belli belirsiz titremesine yol açtı. Adımlarını sıklaştırdı. Zile bastığında adama-kıllı üşümeye başlamıştı.

"Kim o?"

"Benim Tülay! Açar mısın?"

Karısı şaşırmişti bu erken gelişe. Meraklı gözlerle kocasına baktı. Tolga Tozan böyle bir şaşkınlıkla karşılanacağını bildiği için hemen söze girdi:

“Tuhaf bir duygu var içimde bugün Tülay. Onun için erken geldim. Ama nedenini sorma, bilmiyorum. Şu havayı görüyor musun; kararan gökyüzünü, bulutların toplanmasını? Bütün bunlar bir şeyler anlatıyor bana. Yaklaşan bir varlık var sanki ortalıkta, bambaşka bir yaratık üzerime geliyor gibi.”

Tülay Tozan gülümsedi:

“Bulutlardan korktun da mı geldin yoksa?”

“Vallahi onun gibi bir şey.”

“Ay Tolga, sakın bunu kimselere söyleme. Ne derler sonra bize?”

“Kimin ne dediği umurumda değil. Ben içimde olup bitenlerden söz ediyorum. Bugün bir şeyler olacak. Görürsün.”

Tülay Tozan yarım yamalak bir gülümseyişle kocasının paltosunu aldı sırtından, ardından da yere bıraktığı çantasını. Askılığa doğru salına salına yürürken ayakka-bılarını çıkarmaya çalışan adamcağıza alaylı bir karşılık vermeyi de unutmadı:

“İnsanlar yaşlandıkça çocuklaşır, ama bakıyorum sen erken başladın bu işlere. Bulutlardan korkmuş da gelmiş. Maşallah! Çocukları büyüttüm diye sevinirken şu başıma gelene bak. Yeni bir çocuk daha belirdi evin içinde.”

Tolga Tozan oralı olmadı hiç. Salona geçiyordu ki birdenbire durdu. Saatine baktı:

“Kaç dakika var Tansel’in gelmesine?”

Kısa bir sessizlikten sonra Tülay Tozan’dan yanıt geldi:

“On beş dakika sonra burada.”

Tolga Tozan doğruca pencereye gitti gene. Gözlerini yola dikip oğlunu getirecek olan otobüsü beklemeye başladı. Elini yüzünü yıkamayı, ceketini çıkarmayı bile unutmuştu. Akli fikri Tansel’deydi. Bu arada yağmur da iyice hızlanmıştı. Damlalar camlardan süzülüyor, su kanallarında birikintiler oluşuyordu. Oradan oraya koşan insanlar, parlayan şemsiyeler, arabaların gittikçe hızlanan silecekleri... Bu görüntülere dalıp gitmek üzereydi ki, kentin dört bir yanını kaplayan inanılmaz bir aydınlanma yükseldi ufukta, göz açıp kapayıncaya değin de yaladı geçti ortalığı. Tolga Tozan üstüne alev püskürtülmüş gibi iki adım geriye sıçradı. Neredeyse arkasındaki sehpayı devirecekti. İyi ki karısı görmemişti bu irkilmeyi, yoksa nasıl dalga geçerdikim bilir? Ardından camları titreten bir gürültü ve bu gürültünün içinde alçalıp yükselen minik patlamalar duyuldu. Tolga Tozan dudaklarını ısırpı duvardaki saate çevirdi bakışlarını:

“Şu çocuk bir an önce gelse bari.”

Gök gürlemeleri, çakan şimşekler, düşen yıldırımlar arasında hava iyice karardı. Sokak lambaları biraz daha erken yandı o gün. Evlerden, vitrin camlarından ışıklar yayılmaya başladı ıslak caddelere. Neyse ki Tolga

Tozan'ı daha fazla meraklandırmadan Tansel'i getiren otobüs köşe başından burnunu gösterdi. Böylece adamcağız da kuş gibi hafifledi. Suların arasından sekerek geçen oğlunu bekletmemek için aceleyle kapıya giderken, az kalsın mutfağın önünde karısıyla çarpışacaktı. Tülay Tozan dayanamadı artık:

"N'oluyor Tolga? Kendine gelir misin biraz!"

"Kendimdeyim ben, merak etme. Tansel geldi de ona kapıyı açmaya gidiyorum."

"İyi de, bu telaşın ne böyle?"

"Bu akşam bir şeyler olacak Tülay! İnanmıyorsun bana. Bak, bir kez daha söylüyorum; bir şey var bu havada. İnsanın tüylerini diken diken eden bir şey var."

"Bu çırpınmanın nesine inanacağım canım? Kendini kaybetmiş halde oradan oraya koşup duruyorsun."

Tolga Tozan yanıt vermedi. Kapıyı açıp oğlunu beklemeye başladı. Tansel asansörden çıkar çıkmaz babasını karşısında bulunca tanımadığı bir adama bakarcasına dikti gözlerini:

"Ne oldu?" diye sordu şaşkın bakışlarla.

"Yok bir şey," dedi annesi. "Baban yağmura yakalanmamak için biraz erken gelmiş bugün."

Tolga Tozan böyle zamansız gelince akşam yemeği de her zamankinden biraz daha erken yendi. Büyük bir olasılıkla öteki evlerde de durum böyleydi. Bu yüzden kent alışılmadık bir suskunluğa büründü. Yalnızca yağmurun sesi geliyordu kulaklara, bir de evleri zangır

zangır titreten gök gürültülerinin... Tülay Tozan köşede oturup televizyon izliyor gibi görünse de, yan gözle kocasını süzmekten kendini alamıyordu. Adamın huzursuzluğuna mantıklı bir neden aramaya çalışıyor, ancak bir türlü dişe dokunur bir gerekçe bulamıyordu.

Tansel ders çalışmak için odasına çekilince evin içini koyu bir sessizlik kapladı. Televizyonun sesi de olmasa katlanılacak gibi değildi bu ortam. Nitekim çok geçmeden Tolga Tozan uyuklamaya başladı. Yorgun bedeni bunca gerilime daha fazla dayanamamıştı. Doğrusu Tülay Tozan hayli sevindi buna. Hiç olmazsa kocasının gergin ve pımpirikli halini görmeyecek ve televizyonu ağız tadıyla izleyebilecekti. Koltuğun üstündeki gazete-ye yavaşça uzandı. Ses çıkarmamaya çalışarak sayfaları çevirdi, televizyon programlarının yazılı olduğu bölümü buldu. O gece gösterilecek olan filmlerin özet bilgilerini okumak için gözlüğüne uzanmıştı ki kapı çaldı.

Tolga Tozan ok gibi doğrudu yerinde. Korku dolu gözlerle karısına baktı:

“Bu da kim?”

“Ne bileyim ben?”

Birlikte kapıya doğru yürüdüler. Merdivenlerin ışığı yanmıyordu. Dış kapının ziliydi zaten çalan. Tolga Tozan ses aygıtına eğildi:

“Kim o?”

“Açar mısınız?”

“Kimi aradınız?”